

I BEZ ODZNAKU ZŮSTÁVÁ LOVCEM VRAHŮ

MICHAEL
CONNELLY

ZTRACENÉ
SVĚTLO

„DECHBEROUCÍ NAPĚTÍ OD PRVNÍ
DO POSLEDNÍ STRÁNKY“

LITERARY REVIEW

ZTRACENÉ SVĚTLO

Michael Connelly

ZTRACENÉ
SVĚTLO

sloart

This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, an imprint of Hachette
Book Group, New York, New York, USA.

Copyright © 2003 by Hieronymus, Inc.
Translation © Jiří Kobělka 2003, 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2026

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být
reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými
prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně
fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9, info@slovart.cz, v Praze roku 2026
Z anglického originálu *Lost Light* přeložil Jiří Kobělka
Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1411-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Věnováno:

Noelovi

Megan

Samovi

Devin

Maddie

Michaelovi

Brendanovi

Connorovi

Calli

Rachel

Maggie

Katie

V srdci věci nikdy nekončí.

Kdysi mi to řekla jedna žena. Prý je to z nějaké básně, ve kterou věří. Chápala ji tak, že pokud si člověk vezme něco k srdci, pokud to doopravdy vpustí do jeho rudých sametových záhybů, pak to s ním zůstane napořád. Bez ohledu na okolní dění to tam na něj stále bude čekat. Podle té ženy to může být osoba, místo i sen. Nebo třeba i poslání. Zkrátka cokoli posvátného. Řekla mi, že v oněch tajných zákoutích se pak všechno propojí. Navždy. Všechno se stane součástí téhož, zůstane to tam napořád a přizpůsobí se rytmu vašeho srdce.

Mně je dnes dvaapadesát let a věřím tomu. Kdykoliv se v noci snažím usnout a nemohu, znovu si to uvědomím. V takové chvíli jako by se všechny cestičky propojily a já vidím lidi, které jsem miloval, nenáviděl, kterým jsem pomáhal a kterým jsem ubližoval. Vidím ruce, jak se ke mně natahují. Slyším ten rytmus a náhle vidím i chápu, co musím udělat. Zním své poslání a vím, že se nedá uhnout z cesty ani se obrátit nazpátek. A v takových chvílích je mi jasné, že v srdci věci nikdy nekončí.

1

Poslední, co jsem čekal, bylo, že mi přijde otevřít Alexander Taylor. Odporovalo to všemu, co jsem o Hollywoodu věděl. Muž s miliardovými kasovními příjmy otevírá dveře nikomu. U vchodu do jeho domu měl přece nepřetržitě postávat uniformovaný dveřník. A dovnitř mě měl vpustit teprve poté, co mi pečlivě zkontroluje legitimaci a ověří si, že mám smlouvenou schůzku. Poté mě měl předat komorníkovi nebo služebné, kteří mě doprovodí až k Taylorovi, a naše kroky přitom budou tiché jako padající sněh.

Nic takového se však v paláci na Bel-Air Crest Road nestalo. Brána u příjezdové cesty byla otevřená, a když jsem zaparkoval na předním kruhovém parkovišti a zaklepal na dveře, otevřel mi je sám kasovní přeborník a uvedl mě do domu, jehož rozměry jako by byly navrženy podle mezinárodního terminálu na losangeleském letišti.

Taylor byl statný muž. Přes metr osmdesát a sto dvacet kilo. Nesl je však velmi dobře – stále měl hlavu plnou vlnitých hnědých vlasů, s nimiž kontrastovaly jeho modré oči. Pár chlupů na bradě propůjčovalo jeho vzezření image intelektuálního umělce, přestože jeho branže měla s uměním jen pramálo společného.

Měl na sobě bledě modrou teplákovou soupravu, která pravděpodobně stála víc než všechno moje oblečení dohromady. Kolem krku měl pevně přehozen bílý ručník, jehož konce mu mizely za límcem. Jeho tváře byly růžové a dech těžký a namáhavý. Vyrušil jsem ho uprostřed nějaké činnosti a zdálo se, že je tím trochu znechucen.

Ke dveřím jsem se dostavil ve svých nejlepších šatech – v popelavě šedém jednořadovém obleku, za který jsem před třemi lety zaplatil dvanáct set dolarů. Už více než devět

měsíců jsem ho neměl na sobě, takže když jsem ho ráno vytáhl ze skříňe, musel jsem z ramenou oklepat prach. Byl jsem hladce oholen a měl jsem cíl – vůbec poprvé od doby, kdy jsem onen oblek naposledy pověsil na ramínko.

„Pojďte dál,“ řekl Taylor. „Všichni jsou dneska pryč, a tak jsem zrovna cvičil. Naštěstí je tělocvična hned u vstupní haly, jinak bych vás nejspíš ani neslyšel. Je to velký dům.“

„Ano, to bylo štěstí.“

Taylor zamířil do útrob budovy. Nepodal mi ruku, na což jsem si pamatoval už z doby před čtyřmi lety, kdy jsem se s ním poprvé setkal. Vyrazil do domu a nechal na mně, abych zavřel hlavní dveře.

„Nebude vám vadit, když během rozhovoru doježu dávku na rotopedu?“

„Ne, to je dobrý.“

Kráčeli jsme mramorovou chodbou a Taylor se držel tři kroky přede mnou, jako bych byl součástí jeho doprovodu. Pravděpodobně se tak cítil nejpřirozeněji a mně to vůbec nevadilo. Alespoň jsem měl čas se kolem sebe rozhlédnout.

Z řady oken nalevo se nabízel výhled na přebohatý pozemek – travnatý obdélník o velikosti fotbalového hřiště vedl zřejmě k domu pro hosty, ke krytému bazénu nebo možná k obojímu. Před jakousi vzdálenou budovou parkoval golfový vozík a po pečlivě zastřiženém trávníku od něj vedly k hlavní budově koleje. Viděl jsem toho v Los Angeles dost, od nejobožejších ghatt až po paláce na vrcholcích kopců. Ale dnes poprvé jsem spatřil na území města tak rozlehlý pozemek, že k přesunu z jedné strany na druhou bylo zapotřebí golfového vozíku.

Na stěně vpravo pak visely zarámované plakáty z mnoha filmů, které Alexander Taylor produkoval. Několik z nich jsem viděl, když se dostaly do televize, a ostatní jsem znal z reklamy. Většinou se jednalo o akční filmy, jejichž obsah se dá pohodlně shrnout do třicetivteřinové upoutávky, aniž byste po ní cítili nutkovou potřebu daný snímek zhlédnout. Žádný z nich se přitom nedal pokládat za umění v jakémkoliv smyslu slova. Nepostrádaly ovšem vlastnost, která byla v Hollywoodu mnohem důležitější než umělecká hodnota: byly ziskové, a to byla podstata všech podstat.

Taylor odbočil doprava a já ho následoval do tělocvičny. Sál jako by dodával pojmu fitness centrum zcela nový význam. Podél zrcadlových stěn stály všechny možné druhy posilovacích strojů a uprostřed tělocvičny trůnil boxerský ring, zřejmě se skutečnými rozměry. Taylor se elegantně vyhoupl na cyklistický trenažér, zmáčkl na digitálním displeji před sebou několik knoflíků a začal šlapat.

Vysoko na protější stěně visely vedle sebe tři velké ploché obrazovky naladěné na dva konkurenční čtyřladvacetihodinové zpravodajské kanály a Bloombergův obchodní kanál. U Bloombergovy obrazovky byl zapnutý zvuk. Taylor zvedl dálkový ovladač a ztlumil ho. Ani tuto laskavost jsem od něj nečekal. Když jsem hovořil s jeho sekretářkou, abych si s ním smluvil schůzku, dávala mi najevo, že budu mít štěstí, když mi tento velký muž dopřeje několik málo otázek, během nichž si bude pohrávat s mobilním telefonem.

„Vy nemáte parťáka?“ zeptal se Taylor. „Myslel jsem, že chodíte ve dvou.“

„Rád pracuji sám.“

Prozatím jsem to nerozváděl. Stál jsem a mlčky přihlížel, jak se Taylor na rotopedu dostává do rytmu. Táhlo mu na padesát, ale vypadal mnohem mladší. Snad to bylo tím, že se obklopil vybavením a stroji zajišťujícími zdraví a mladistvost. Anebo možná plastikami a botoxovými injekcemi.

„Můžu vám dát pět kilometrů,“ poznamenal, sundal si z krku ručník a přehodil ho přes řídítka. „Což je zhruba dvacet minut.“

„To bude stačit.“

Sáhl jsem si do vnitřní kapsy saka pro zápisník. Byl to blok s kroužkovou vazbou, která se mi při vytahování zachytila o podšívku saka. Když jsem se ji snažil vyvléknout, připadal jsem si jako osel, a tak jsem ji nakonec jednoduše odtrhl. Slyšel jsem, jak se podšívka párá, ale přešel jsem trapnou situaci úsměvem. Taylor se nade mnou smiloval a upřel zrak ode mě na jednu ze ztichlých televizních obrazovek.

Myslím, že právě tyhle drobnosti mi na bývalém životě scházejí nejvíce. Více než dvacet let jsem nosil v kapse saka malý vázaný zápisník. Bloky s kroužkovou vazbou nebyly povoleny – chytrý obhájce by totiž mohl tvrdit, že stránky

prokazující nevinu obviněného z nich byly vytrženy. Vázané zápisníky tento problém řešily a zároveň byly milosrdnější k podšívce saka.

„Měl jsem radost, když jste se ozval,“ prohlásil Taylor. „Ta záležitost s Angie mě neustále trápí. Dodneška. Byla to prima holka, víte? Ale celou tu dobu jsem si myslel, že jste to prostě vzdali, že už vám na ní nezáleží.“

Přikývl jsem. Když jsem telefonicky hovořil se sekretářkou, pečlivě jsem volil slova. Sice jsem jí přímo nelhal, ale vyvolal jsem v ní přesvědčení, že jsem policista. Byla to na prostá nutnost. Kdybych jí byl přiznal, že jsem bývalý policajt vyšetřující na vlastní pěst jeden starý případ, jsem si naprosto jist, že bych k tomuhle rekordmanovi v tržbách vůbec nebyl připuštěn.

„Eh, ještě než začneme,“ řekl jsem, „rád bych vyjasnil jisté nedorozumění. Nevím, co vám vaše sekretářka říkala, ale já nejsem policista. Už ne.“

Taylor na rotopedu na chvíli svěsil nohy, ale pak se rychle vrátil do původního tempa. Obličej měl rudý a vydatně se potil. Natáhl se k držáku na boku digitálního ovládacího panelu a vytáhl z něj tenké brýle a úzkou kartičku. Pod logem jeho produkční společnosti v podobě čtverce vyplněného labyrintem kudrlinek bylo načmáráno několik poznámek. Taylor si nasadil brýle, ale i tak musel při četbě kartičky mhouřit oči.

„Takhle to tu nestojí,“ řekl. „Stojí tu ‚deset hodin – detektiv LAPD Harry Bosch‘. Psala mi to Audrey. Pracuje pro mě už osmnáct let – už od doby, kdy jsem ještě ve Valley dělal sračky pro videopůjčovny. Svou práci dělá velice dobře. A obvykle je nadmíru přesná.“

„Totiž, já jsem u policie dlouhou dobu *byl*. Ale od loňska už nejsem. Odešel jsem do výslužby. Možná jsem to v telefonu patřičně nezdůraznil. Na vašem místě bych z toho Audrey nevinil.“

„Nebudu.“

Zadíval se na mě a sklonil hlavu, aby mě viděl nad brýlemi.

„Takže co si přejete, detektive – nebo snad lépe řečeno *pane* – Boschi? Zbývají mi čtyři kilometry a pak tady končíme.“

Napravo od Taylora stál bench-press. Přesunul jsem se k němu, posadil se, vytáhl jsem z kapsy košile pero – tentokrát bez zádrhelů – a připravil se k psaní.

„Nevím, jestli si na mě vzpomínáte, ale už jsme spolu hovořili, pane Taylore. Když se před čtyřmi lety našlo tělo Angelly Bentonové ve vestibulu jejího domu, přidělili ten případ mně. Hovořili jsme spolu ve vaší kanceláři v Eidolon Productions. V Archway. Byla se mnou jedna moje kolegyně, Kiz Riderová.“

„Vzpomínám si. Myslíte tu černošku – říkala, že Angie znala. Tuším, že z fitness centra. Pamatuju si, že jste ve mně tehdy oba vzbudili značnou důvěru. Jenže pak jste se vypařili. Nikdy jsem už o vás...“

„Ten případ nám vzali. Tehdy jsme pracovali na hollywoodském oddělení a po té loupeži a přestřelce o pár dní později převzalo vyšetřování oddělení loupeží a vražd.“

Nehybný bicykl vydal hluboké cinknutí a mě napadlo, že Taylor zřejmě urazil další kilometr.

„Na ty lidi si vzpomínám,“ prohlásil Taylor posměšně. „Blbý a blbější. Nic ve mně nevzbuzovali. Vzpomínám si, že jeden z nich se více zajímal o práci technického poradce na mých filmech než o skutečný Angiin případ. Co se s nimi stalo?“

„Jeden je mrtvý a druhý ve výslužbě.“

Dorsey a Cross. Znával jsem je oba. Nehledě na Taylorův popis byli oba schopnými vyšetřovateli. Na loupeže a vraždy se člověk nedostane jen tak samospádem. Už jsem však Taylorovi neřekl, že Jack Dorsey a Lawton Cross prosluli mezi detektivy jako dvojice, kterou potkala nevýslovná smůla. Během vyšetřování případu, jenž na ně připadl několik měsíců po vraždě Angelly Bentonové, se zastavili v jednom hollywoodském baru, aby si dali oběd a panáka na vzpomínání. Seděli v kóji se šunkovými sendviči a irskou whisky, když do lokálu vpadl ozbrojený lupič. Dorsey, který seděl čelem ke dveřím, podle všeho vyrazil z kóje, ale byl příliš pomalý. Lupič ho zastřelil dříve, než vůbec stačil odjistit pistoli, takže se detektiv skácel mrtev k zemi. Rána vypálená na jeho kolegu jen škrábla Crosse na lebce, ale druhá kulka ho již zasáhla do krku a uvízla mu v páteři. Jako poslední byl z bezprostřední blízkosti zastřelen barman.

„A co se s tím případem stalo pak?“ zeptal se Taylor nabubřele a v hlase mu nezněly ani stín účasti s padlými policisty. „Nestalo se vůbec nic. Ručím vám za to, že na něj sedal prach stejně jako na ten váš laciný oblek, který jste vytáhl ze skříně, než jste se vydal za mnou.“

Spolkl jsem urážku, protože mi nic jiného nezbyvalo. Dokonce jsem přikývl, jako bych s ním souhlasil. Nedokázal jsem posoudit, zda jeho vztek pramení z nikdy nepomstěné vraždy Angelly Bentonové, anebo z následných událostí: z loupeže, další vraždy a přerušeno natáčení jeho filmu.

„Ti lidé se tomu případu naplno věnovali půl roku,“ řekl jsem. „Jenže pak dostali jiné. Neustále vám chodí nové případy, pane Taylore. To není jako ve vašich filmech. I když bych si to přál.“

„Ano, neustále vám chodí nové případy,“ připustil Taylor. „To je ovšem snadná výmluva, vidíte? Svalíte to na pracovní vytížení. Ta holka je sice pořád mrtvá, ty prachy pořád fuč, ale nevadí. Další případ. Jdeme o dům dál.“

Počkal jsem, abych měl jistotu, že Taylor skončil. Neskončil.

„A pak se tu po čtyřech letech objevíte vy. O co vám jde, Boschi? Nakukal jste její rodině, že si vás má najmout? Je to tak?“

„Ne. Celá její rodina žije v Ohiu. Nekontaktoval jsem ji.“

„Tak v čem to vězí?“

„Ta vražda je nevyřešená, pane Taylore. Mně na ní pořád záleží. Jenže mám dojem, že se jí momentálně nikdo nevěnuje s patřičnou... zasvěceností.“

„A to je všechno?“

Přikývl jsem. Taylor přikývl po mně.

„Padesát tisíc,“ řekl.

„Co prosím?“

„Zaplatím vám padesát tisíc, jestli ten případ vyřešíte. Jestli ho nevyřešíte, žádný biják nebude.“

„Pane Taylore, to jste mě asi špatně pochopil. Já nechci vaše peníze a tohle není žádný biják. Jediné, co po vás chci, je vaše pomoc.“

„Tak poslyšte. Dobrý příběh poznám na první poslech. Detektiv, kterého pronásleduje nevyřešený případ. To je

univerzální téma, odzkoušené a osvědčené. Padesát táců předem a o zbytku si můžeme promluvit.“

Sebral jsem z lavice zápisník a pero a postavil jsem se. Tohle nikam nevedlo – tedy alespoň ne směrem, kterým jsem chtěl.

„Díky za váš čas, pane Taylore. Jestli zpátky netrefím sám, dám vám vědět.“

Když jsem učinil první krok ke dveřím, vylinulo se z rotopedu druhé cinknutí. Taylor mi promluvil do zad.

„To byla jen zkouška, Boschi. Vraťte se a položte mi své otázky. Těch padesát tisíc si klidně nechám, jestli je nechcete.“

Otočil jsem se zpátky, ale zůstal jsem stát. A znovu jsem otevřel zápisník.

„Začněme u té loupeže,“ řekl jsem. „Kdo z vaší společnosti věděl o těch dvou milionech? Ptám se, kdo znal konkrétní údaje – kdy ty peníze dovezou na místo natáčení a jakým způsobem budou doručeny. Zajímá mě všechno a každý, na koho si vzpomenete. Začínám úplně od začátku.“

2

Angella Bentonová zemřela v den svých čtyřiadvacátých narozenin. Její pokroucené tělo se našlo na španělských dlaždičkách ve vestibulu jejího obytného domu na Fountain Street nedaleko od La Brea. V její poštovní schránce vězel klíč; uvnitř se nacházela dvě přání k narozeninám, která jí z Columbusu nezávisle na sobě poslali matka s otcem. Nakonec vyšlo najevo, že rodiče nejsou rozvedení – pouze si oba přáli napsat své jediné dceři vlastní blahopřání.

Bentonová byla uškrcena. Někdy před smrtí nebo ještě pravděpodobněji po ní jí pachatel roztrhl halenku a vyhrnul podprsenku, aby jí odhalil ňadra. Posléze zřejmě nad mrtvolou masturboval a zanechal na ní malé množství ejakulátu, z něhož laboratorní technici odebrali vzorek na test DNA. Její kabelka zmizela a nikdy se již nenašla.

Doba úmrtí byla stanovena na jedenáctou až dvanáctou hodinu večerní. Její tělo objevil jiný obyvatel domu, když kolem půl jedné ráno vycházel venčit psa.

V tom okamžiku jsem na místo činu nastoupil já. Pracoval jsem tehdy jako detektiv třetího stupně na hollywoodském oddělení losangeleské policie a měl jsem dva partnery. V té době jsme totiž v rámci experimentální reorganizace za účelem rychlejšího uzavírání případů nepracovali v párech, nýbrž ve trojicích. Kizmin Riderová, Jerry Edgar a já jsme byli k případu povoláni prostřednictvím pageru kolem jedné hodiny ranní. Setkali jsme se na hollywoodském oddělení, nasedli do dvou aut a odjeli na místo činu. Tělo Angelly Bentonové jsme poprvé spatřili přibližně dvě až tři hodiny po jejím zavraždění.

Ležela na boku na hnědých kachličkách odstínu zaschlé krve. Oči měla nepřírozně vytřeštěné, takže křivily její – jak

jsem poznal – kdysi pohledný obličej. Rohovky měla zalité krví. Všiml jsem si, že její obnažená prsa jsou téměř plochá. Působila bezmála chlapeckým dojmem, takže jsem se neubráníl pocitu, že ve městě, kde jsou fyzické parametry člověka mnohdy důležitější než jeho nitro, je podobné zacházení zvlášť těžkým zásahem do lidského soukromí. Roztržená halenka a zvednutá podprsenka činily útok mnohem zběsilejším. Jako by pachateli nestačilo připravit svou oběť o život – on musel navíc odhalit její nejzranitelnější intimní místo.

Ze všeho nejživěji si však pamatuji na její ruce. Když její bezvládné tělo padalo na kachličky, ruce se nějakým způsobem dostaly k sobě. Dopadly nalevo od těla oběti tak, že mířily od její hlavy vzhůru, jako by se Angella k někomu téměř žadonivě natahovala a o cosi prosila. Vypadaly jako ruce na nějakém renesančním obraze – jako ruce zatracených, vzpínající se k nebesům a žádající o odpuštění. Během života jsem vyšetřoval téměř tisíc vražd a žádné tělo mi svou polohou tak dokonale nevyrazilo dech.

Snad jsem v barvitě podobě jejího skonu spatřoval příliš mnoho. Každý případ je však jen jednou bitvou v nikdy nekončící válce. A věřte, že pokaždé, kdy člověk vstupuje do podobného boje, musí si s sebou něco nést. Něco, čeho se může chytit, impuls, který ho žene či táhne dál. Pro mne to byly její ruce. Na ty ruce jsem nemohl zapomenout. Věřil jsem, že se natahují ke mně. A věřím tomu dodnes.

Hned na počátku jsme v případě o kus poskočili, protože Kizmin Riderová oběť poznala. Zнала její křestní jméno z tělocvičny na El Centro, kam obě chodily cvičit. Vzhledem k nepravidelné pracovní době na oddělení vražd si Riderová nemohla stanovit pravidelnou dobu cvičení, a tak do tělocvičny docházela v různé dny a v různých časech podle vlastního volného času a charakteru případu, na němž právě pracovala. V tělocvičně se přitom s Bentonovou často setkávala a obě ženy během společného cvičení na mučících strojích navázaly běžný konverzační vztah.

Riderová věděla, že se Bentonová snaží udělat kariéru ve filmové branži, konkrétně v oblasti produkce. V té době pracovala jako produkční asistentka ve firmě Eidolon Productions, kterou vedl Alexander Taylor. Natáčecí plány přitom

využívaly všech čtyřia dvaceti hodin dne – podle toho, kdy byl právě volný exteriér či personál. V důsledku toho docházela Bentonová do tělocvičny stejně nepravidelně jako Riderová. A v důsledku toho měla rovněž jen málo času na vážnou známost. Jednou se Riderové svěřila, že v posledním roce měla jen dvakrát rande a momentálně žije bez partnera.

Bylo to jen povrchní přátelství a Riderová se mimo tělocvičnu nikdy s Bentonovou nesetkala. Obě mladé černošky dělaly vše pro to, aby je nezahlavilo tělo, neboť obě vedly náročný profesní život a obě se snažily stoupat po strmých profesních žebříčcích ve dvou různých světech.

Skutečnost, že Kiz zavražděnou znala, nás citelně postrčila kupředu. Okamžitě jsme totiž věděli, s kým máme tu čest – se zodpovědnou a sebevědomou mladou ženou, jíž záleželo na zdraví i na kariéře. Toto poznání rázem vyloučilo mnoho jiných hypotéz životního stylu, kterým bychom v opačném případě zbytečně věnovali čas. Negativní stránku této okolnosti představoval fakt, že Riderová musela vůbec poprvé vyšetřovat vraždu člověka, jehož za života znala. Hned na místě činu jsem si všiml, že ji to pořádně zarazilo. Kdykoliv měla rozlousknout nějaké místo činu a formulovat vyšetřovací teorii, bývala obvykle velmi hovorná. V tomto případě však jen mlčela, dokud ji člověk sám neoslovil.

Vražda se obešla beze svědků. Do vestibulu nebylo z ulice vidět, což pachateli skýtalo dokonalý úkryt. Mohl se přemístit do stěsnaného prostoru a zaútočit bez obav, že ho někdo zahlédne zvenčí. Přesto jeho zločin obnášel jisté riziko. V kterémkoliv okamžiku se mohl kterýkoliv jiný nájemník vrátit domů nebo vyjít z bytu a přistihnout Bentonovou i s jejím vrahem. Kdyby byl onen člověk šel venčit psa o hodinu dříve, dost možná by se stal přímým svědkem sousedčiny vraždy. Mohl ji pak zachránit, anebo se sám stát vrahovou obětí.

Anomálie. Obrovskou část vyšetřování zahrnovalo studium anomálií. Vražda na první pohled působila jako útok z náhlého popudu. Vrah Bentonovou sledoval a čekal na okamžik, kdy se ocitne na skrytém místě. Některé vlastnosti místa činu – například jeho odloučenost – nicméně nasvědčovaly hypotéze, že pachatel o existenci vestibulu předem věděl a možná čekal přímo v něm jako lovec pozorující návnadu.

Anomálie. Angella Bentonová neměřila více než metr šedesát tři, ale byla to silná mladá žena. Riderová znala její cvičební režim a na vlastní oči se přesvědčila o její síle a houževnatosti. Přesto nebyly nikde patrné žádné známky boje. Odběr vzorků za nehty neodhalil žádné kousky kůže ani krev jiné osoby. Že by tedy pachatele znala? Proč s ním nezápolila? Masturbace a roztržení halenky naznačovaly psychosexuální motiv vraždy spáchané jediným pachatelem. Zdánlivá absence jakéhokoliv boje o život nicméně nasvědčovala verzi, že Bentonovou kdosi rychle a bezdějně přemohl. Vyskytoval se snad na místě činu více než jeden pachatel?

Naším cílem pro prvních čtyřia dvacet hodin bylo odebrat důkazy, uvědomit o vraždě příslušné osoby a absolvovat první rozhovory s lidmi, které jsme si s místem činu dali bezprostředně do souvislosti. Během druhých čtyřia dvaceti hodin jsme pak zahájili prosévání a začali pracovat na anomáliích, které jsme se snažili rozlousknout jako vlašské ořechy. Na konci druhého dne jsme dospěli k závěru, že místo činu bylo nalíčené. Tedy že je pachatel naaranžoval tak, aby v nás vzbuzovalo falešné představy o jeho zločinu. Usoudili jsme, že jde o člověka, který se pokládá za chytřejšího, než jsme my, a který nás poslal hledat psychosexuálního dravce, zatímco ve skutečnosti je povaha zločinu úplně odlišná.

Aspektem, který nás k tomuto závěru dovedl, bylo semeno nalezené na mrtvém těle. Při zkoumání fotografií z místa činu jsem si všiml, že se sperma na těle oběti táhne v jisté trajektorii. Jednotlivé kapky však měly kulatý tvar. Každý vyšetřovatel, který někdy ohledával krvavé důkazy, přitom ví, že kapky kruhového tvaru se vytvářejí tehdy, když krev kape přímo shora dolů. Naopak pokud krev stříká v určité trajektorii nebo pod jistým úhlem, tvoří se na povrchu kapky eliptické. Konzultovali jsme tedy s expertem na krevní důkazy, zda se dají tyto poznatky rozšířit i na ostatní tělesné tekutiny. Dostalo se nám sdělení, že ano, čímž jsme rozlouskli jednu anomálii. Zformulovali jsme hypotézu, že existuje vysoká pravděpodobnost, podle níž pachatel či pachatelé semeno na Angellino tělo naaranžovali. Dost možná je odněkud přinesli na místo činu a poté nakapali na tělo v rámci zamýšleného odvedení stopy.

A tak jsme cíle vyšetřování poněkud změnili. Již jsme na případ nenahlíželi jako na incident, při němž oběť vkráčela do vražedné zóny dravce. Angella Bentonová *byla* vražednou zónou. Pachatele k ní přitáhl nějaký aspekt jejího života či konání.

Zaměřili jsme se tedy na její život a práci a hledali jsme skrytou souvislost, která uvedla plán jejího zavraždění do pohybu. Někdo si přál její smrt a myslel si, že je dost chytrý na to, aby vraždu zamaskoval jako útok nahodilého psychopata. A tak zatímco navenek jsme dál krmili mediální mašinerii hypotézou o sexuálním řezníkovi, ve skutečnosti jsme se začali poohlížet jinak.

Třetí den vyšetřování si vzal Edgar na starost pitvu a vršící se hromadu papírů, zatímco Riderová a já jsme vyrazili do terénu. V kancelářích Eidolon Productions sídlících na Melrose v Archway Pictures jsme strávili celkem dvanáct hodin. Taylorova velkovýrobní filmů tehdy zabírala téměř třetinu veškerých kancelářských prostor na Archway. Pracovalo v ní více než padesát zaměstnanců. Angella Bentonová již z podstaty práce produkční asistentky přicházela do styku se všemi. Profesi produkčního asistenta najdete u samotné paty hollywoodského totemu. Bentonová byla v podstatě poslíček, obyčejná pochůzkářka. Neměla vlastní kancelář, pouze pracovní stůl v podatelně bez oken. Vlastně na tom ani tolik nezáleželo, protože byla neustále v pohybu – do úmoru se přesouvala mezi kanceláři v Archway a produkcemi v terénu. V té době natáčela firma Eidolon na různých místech v Los Angeles a okolí dva filmy a jeden televizní pořad. Každá z těchto produkcí představovala sama o sobě malé město: stanový tábor, jenž se téměř noc co noc balil a přesouval z exteriéru do exteriéru. Tábor s dobrou stovkou obyvatel, kteří mohli rovněž přijít do styku s Angellou Bentonovou, a tudíž je byla potřeba vyslechnout.

Náš úkol byl až děsivě velký. Žádali jsme o pomoc – o posily, které by nám pomohly při rozhovorech. Poručice nám však nikoho přidělit nemohla. Vyslechnutí všech zaměstnanců v sídle společnosti na Archway nám s Riderovou zabralo celý den. Tehdy jsem poprvé a naposledy hovořil s Alexanderem Taylorem. Riderová a já jsme s ním strávili půl hodiny a náš rozhovor byl jen velmi povrchní. Jistě, Taylor

Bentonovou znal, ale nijak dobře. Zatímco ona figurovala u paty totemu, on stál na samotném vrcholu. Jejich vzájemný kontakt byl málo častý a krátký. Bentonová ve společnosti pracovala necelých šest měsíců a do firmy ji nepřijímal on.

Během prvního dne rozhovorů jsme nedosáhli žádného průlomu – žádný rozhovor nevyústil v nový směr nebo cíl vyšetřování. Narazili jsme do zdi. Nikdo z lidí, s nimiž jsme hovořili, netušil, proč by měl mít někdo zájem zabít Angellu Bentonovou.

Následujícího dne jsme se rozdělili tak, aby každý detektiv mohl navštívit jedno natáčecí místo a absolvovat tam další rozhovory. Edgar si vzal natáčení televizního pořadu ve Valencii. Mělo jít o rodinnou komedii o manželském páru s jediným dítětem, které se snaží zabránit rodičům v početí dalších potomků. Riderová si vzala natáčení filmu nejbližšího u jejího domu v Santa Monice. Šlo o příběh muže, který se na svatého Valentýna neoprávněně přihlásí k autorství anonymního dárku jedné pohledné spolupracovnici a pak ho jako rakovina užírá vědomí, že jejich následný milostný vztah je založen na lži. Já se vydal za druhým celovečerním filmem, který se natáčel v Hollywoodu. Byla to vysoce akční „mlátička“ o zlodějce, která odcizí kufr se dvěma miliony dolarů, aniž by tušila, že peníze patří mafii.

Jako detektiv třetího stupně jsem vyšetřovacímu týmu šéfoval. Z této pozice jsem se rozhodl, že nebudu informovat Taylora ani nikoho jiného z managementu jeho společnosti, že členové mého týmu navštíví jednotlivé natáčecí štáby. Nechtěl jsem, aby nás předešlo jejich avízo. Jednoduše jsme si rozdělili natáčecí místa, druhý den ráno každý z nás dorazil bez ohlášení na přidělenou lokalitu a pomocí odznaku si proklestil cestu dovnitř.

Události, k nimž došlo druhý den ráno krátce po mém příjezdu na místo natáčení, jsou velmi dobře zdokumentovány. Někdy se v duchu vracím k jednotlivým krokům vyšetřování a lituji, že jsem na místo nedorazil o jeden den dříve. Myslím, že bych pak zaslechl, jak se někdo zmiňuje o penězích, a dokázal bych si to všechno dát dohromady. Faktem ovšem je, že jsme si při vyšetřování počínali správně. Činili jsme správné kroky ve správnou dobu. Nemusím si vůbec nic vyčítat.

Jenže po tomhle čtvrtém ránu už vyšetřování nebylo moje. Do věci se vložilo oddělení loupeží a vražd a případ nám uzmul. Vyšetřování se tehdy ujali Jack Dorsey s Lawtonem Crossem. Celá věc totiž obsahovala vše, co má OLV na kriminálních případech rádo: filmy, peníze i vraždu. Když se Dorsey s Crossem při vyšetřování nikam nedostali, postupně se začali věnovat jiným případům, až pak jednou zamířili do baru Nat's na šunkový sendvič a frťana. Náš případ víceméně zahynul spolu s Dorseyem. Cross se z toho vylízl, ale už nikdy se neuzdravil. Po šesti týdnech se probral z kómatu bez jediné vzpomínky na střelbu a bez hybnosti od krku dolů. Dýchání za něj obstarával plicní ventilátor a spousta lidí na oddělení zastávala názor, že nakonec dopadl hůř než Dorsey, protože sice přežil, ale ve skutečnosti žádný pořádný život nevedl.

Na případ Angelly Bentonové mezitím sedal prach. Vše, čeho se Dorsey s Crossem dotkli, jako by bylo uhranuté jejich smůlou. Zakleté. Případu Bentonová se již nikdo neujal. Jednou za půl roku někdo z loupeží a vražd její spis vytáhl, sfoukl z něj prach, připsal do vyšetřovacího záznamu datum s položkou „Žádný nový vývoj“ a zastrčil spis zpátky na místo. V losangeleské policii se tomu říká „zevrubná kontrola“.

Uplynuly čtyři roky a já odešel do výslužby. Podle všech předpokladů to měla být pohoda. Měl jsem dům nezatížený hypotékou a auto, za které jsem zaplatil hotově. Měl jsem penzi, z níž jsem mohl zaplatit i potřeby, které jsem nepotřeboval. Připadal jsem si jako na dovolené. Žádná práce, žádné starosti, žádné problémy. Jenže mi stále něco scházelo a já to hluboko v nitru věděl. Žil jsem jako jazzový hudebník čekající na vystoupení. Chodil jsem pozdě spát, civěl do stěn a pil přespříliš červeného vína. A tak jsem musel buď pověsit nástroj na hřebík, anebo si najít lokál, kde na něj budu moci hrát.

Jenže pak mi někdo zavolał a ve sluchátku se ozval Lawton Cross. Konečně se mu doneslo, že jsem odevzdal odznak. Jeho manželka za něj vytočila číslo a poté mu přidržovala telefon, aby se mnou mohl mluvit.

„Harry, myslíš někdy na Angellu Bentonovou?“

„Pořád,“ odpověděl jsem.

„Já taky, Harry. Vrátila se mi paměť a na tenhle případ myslím dost často.“

A bylo to. Když jsem naposledy vycházel z hollywoodského oddělení, myslel jsem si, že všechno skončilo – že jsem již ohledal své poslední tělo a absolvoval poslední rozhovor s někým, o němž jsem věděl, že lže. Jenže i přes to všechno jsem si stejně nechal zadní vrátka. Z oddělení jsem vyšel s krabicí plnou spisů – s kopiemi všech nedořešených případů za dvanáct let svého působení na hollywoodském oddělení vražd.

V krabici tehdy ležel i spis Angelly Bentonové. Nemusel jsem ho ani otevírat, abych si vzpomněl na všechny detaily, na polohu jejího tak odhaleného a tak zneuctěného těla na dlážděné podlaze. Ten případ mě stále drásal. Zraňovalo mě, že její vražda zanikla v následném ohňostroji, že její život začal být důležitý až ve chvíli, kdy někomu jinému ukradli dva miliony dolarů.

Ten případ jsem nikdy neuzavřel. Velké ryby mi ho sebraly dřív, než jsem to stihl. Takový byl život v LAPD. Jenže to bylo tehdy a teď je teď. Telefonát Lawtona Crosse ve mně všechno změnil. Ukončil mou prodlouženou dovolenou. Dal mi cíl.